

The 22nd Annual Chicago Blues Festival

“Chicago Breakdown”

Till slut var vi femton norrlänningar som begav oss över till Chicago för att ta del av “Världens Största Bluesfestival”. Majoriteten av resenärerna är medlemmar i Ume R&B.

Avresan från Umeå skedde inte i samlad trupp utan Dick Sundelin och Christer Andersson tillsammans med några kamrater tog en sväng via New York för att bl.a. kolla in BB King på BB: s egna klubb i ”The Big Apple”. Olle Jonsson och Kenneth Wiklund med fruar avreste den 6 juni till Chicago. Jag och Monica samt Britt-Inger Norberg, Anna Öqvist, Bert Ove Lundberg samt Tommy Granberg reste tillsammans den 8 juni till Chicago. Grupperna kom att hamna på tre olika hotell, men stötte ändå samman på festivalområdet samt på Hotell Essex Inn, en träff som vi bokat in innan avresan, och på kvällarna på Bluesklubbarna.

Bert-Ove, Monica, Britt-Inger, Tommy och Anna

Jag ska börja denna anspråkslösa reseberättelse med lite festivalfakta.

Världens största Bluesfestival, med fri entré, firade i år 22 årsjubileum och det gjorde man genom att uppmärksamma några prominenta bluesikoners bemärkelsedagar och jubileum. Och därtill bjöd man på det bästa av Chicagoblues idag. Festivalen ägde rum i Grant Park den 9-12 juni.

En stor del av årets festival tillägnades 100 års jubileumet av tre stora Blues/Boggiopianisters födelse, Jimmy Walker, Meade Lux Lewis, and Big Maceo. Genom Savoy Brown och John Mayalls Bluesbreakers närvaro så riktades även spotlighten mot ” the British Blues invasion”.

Många pianister var det, eller vad sägs om följande namn; Erwin Helfer, Roosevelt Purifoy, Barrelhouse Chuck, Henry Grey, Detroit Jr., Bob Seeley, Lucky Peterson samt den engelska pianolegenden Bob Hall.

Två 90 års födelsedagar firas också, dels David “HoneyBoy” Edwards som var en av öppningsakterna på torsdagen och dels Robert Jr. Lockwood som spelade på Gibson Guitar Crossroads scenen under fredagen. Två verkligt sega gubbar.

Till minnet av att det är 20 år sedan Eddie Taylor gick bort samlades en stor del av Eddies släktingar och musikaliska vänner till ett set på lördagen.

Sammanlagt deltog ca 80 akter under festivalens 4 dagar på festivalområdets 6 scener. Musiken startade 12.00 på dagen och de sista ackorden togs vid 21.30 tiden, därefter väntade klubbarnas utbud för de som inte hade fått nog.

Så till mina och Monicas upplevelser och några amatörmässiga foton från en fantastisk resa.

Det var varmt, väldigt varmt, temperaturen pendlade under dagtid mellan 28 och 32 grader, vissa scen erbjöd lite skugga under några mäktiga träd, och det kändes skönt.

I och med att flera scener rullade samtidigt så uppstod ett litet problem, men ett trevligt problem. Just som man hittat ett bra ställe med skugga och bra ljud och bra sikt så kom man att tänka på att man samtidigt som man satt där och njöt av musiken så missade man fyra eller fem andra scener som samtidigt bjöd på blues av allra högsta internationella kvalitet.

Jag tänker inte gå in på någon form av recension av enskilda artister eller akter utan kan bara konstatera att i princip alla höll en otroligt hög kvalitet. Vissa akter hade jag redan innan avfärden från Umeå bestämt mig för att kolla in och andra artister kom att bli nya trevliga bekanskap. Men på grund av det digra utbudet så missade man förstås några guldkorn, men det får man ta.

Torsdag.

Torsdagen den 9 juni, vår första hela dag i Chicago, såg vi bl.a. Tommy McCracken and the Force Of Habit Band, en perfekt öppning av festivalen. Grana Louise med eget band samt Nick Moss & the Flip Tops och en helt akustisk Fernando Jones hann vi med innan vi tog plats framför stora scenen för att invänta David "Honey Boy" Edwards följt av Sawoy Brown och det som kom att bli en av festivalens personliga höjdpunkter, John Mayall and the Bluesbreakers förstärkta med Mick Taylor.

John Mayall

Tänk er bara att sitta bekvämt tillbakalutad i en hyfsat skön stol, med en kvällstemperatur på ca 26-27 grader och se månen gå upp över Chicagos skyline och samtidigt se John Mayall and the Bluesbreakers på en scen 30 meter framför er och med ett perfekt ljud. Jag får nästa stäpås bara jag tänker på det.

På kvällen strålade vi samman med delar av övriga Umebor på Hotell Essex Inn för att tillsammans ta en öl. Vid bordet bredvid satt Kim Simmonds och Bob Hall och planerade deras gemensamma framträdande under fredagen.

Så kom vi på ett smidigt sätt över till festivalens dag två, fredagen den 10 juni.

Fredag

Anders och Steady Rollin' Bob Margolin

Av fredagens utbud tog vi del av familjen Taylors konsert till minne av att det var 20 år sedan Eddie Taylor gick bort. En fantasisk samling Taylors med bekanta på scenen visade att familjen är att räkna med. I övrigt blev det de personliga favoriterna Hubert Sumlin tillsammans med Steady Rollin' Bob Margolin, Liz Manderville Greeson och delar av Eddie Kirkland och Eddie Burns

framträdande som tog en stor del av fredagens festaltid. Ej heller att förglömna de riktigt stora kanonerna: Hubert Sumlin, Steady Rollin' Bob Margolin, Pinetop Perkins, Willie "Big Eyes" Smith och Mookie Brill som bjöd på en fantastisk konsert från stora scenen.

Liz Manderville Greeson

Vid 23.00 tog vi en taxi ut till Rosa's Lounge för att kolla Carlos Johnson och därefter somnade vi gott för att vakna upp till lördagens festivalutbud.

Lördag

På lördag kändes det som festivalen börjat på riktigt, inte vad gäller det musikaliska utbudet utan mer med tanke på publikträngseln. Tidigare hade det varit relativt lätt att ta sig fram till en bra plats framför de scener som lockade men nu hade publikantalet troligtvis fördubblats jämfört med tidigare.

Lurrie & Carey Bell

Vi ägnade dagen åt att njuta av Carey Bell tillsammans med Lurrie Bell's Blues Band och därefter gamle soulveteranen Latimore innan vi bänkade oss framför "Petrillo Music Shell" (den stora scenen) för att avnjuta Erwin Helfer and his Boogie Woogie Ensemble som följdes av Billy Branch and the Sons of the Blues with special guests Pete Crawford, Lurrie Bell and Steve Freund. Kvällen avslutades med en det som nog var festivalens klo, nämligen Buddy Guy som i vanlig stil körde sitt vanliga "just teasing" lite tjatigt men visst visade han vem "King of the Blues". Riktigt häftigt blev det när han under "Damn Right I've Got the Blues" gav sig ut på en lång promenad bland publiken.

Buddy Guy

Söndag

Bonnie Lee & Michael Coleman

Söndagen ägnades åt en Bluesbrunch hos Delmark Records samt ett besök i Sears Tower. Därför anlände vi inte till festivalområdet förrän strax för kl. 17.00 men vi hann dock kolla in George Stancell och kasta ett öga på Molly Nova innan vi intog platserna framför stora scenen. Vi hann se avslutningen av Howard Scott and his Southside Review featuring Miss Jessi and Stan Mosely i ett souligt set, det lät spännande. Som näst sista akt under festivalen tog Lucky Peterson Band plats på scenen, och han gjorde som Buddy Guy kvällen innan, tog en sväng ut bland publiken med sin gitarr.

Mavis Staples

Avslutade festivalen fick nyss den WC Handy Award belönade Mavis Staples göra. Mavis var helt klart en stor publikfavorit. I och med hennes framträdande var fyra fantastiska festivaldagar över, en upplevelse som sent ska glömmas.

Personliga festvalfavoriter: John Mayall, Kim Simmonds, Latimore, allt som Bob Margolin deltog i, Liz Manderville Greeson, Lurrie Bell, Billy Branch and the Sons of Blues samt naturligtvis Buddy Guy.

På Söndagskvällen hann vi också med ett besök på Buddy Guy's klubb Legends för att kolla in en av mina personliga favoriter, Lil' Ed and the Blues Imperials, ett fantastiskt gäng.

Steve Freund & Willie Kent

På söndagsförmiddagen fick vi tillfälle att besöka skivbolaget Delmarks Bluesbrunch

med i princip hela stallet av bolagets artister. Dom bjöd på ett fantastisk och oförglömligt set för oss 50 -60 personer som var där,. Under det 3 timmar långa uppträdandet fick vi se bl.a. Willie Kent, Michale Coleman, Zora Young, Taildragger, Bonnie Lee, Steve Freund, Lurrie Bell.

På måndag kväll efter en dag fylld med shopping slank vi in på "Blue Chicago" för att kolla in en av Chicagobluesens ikoner, Big Time Sahra, som i vanlig stil bjöd på sexskämt som skulle få den mest härdade att rodna. Det var faktiskt så att Big Time Sahra avslutade även undertecknads förra Chicagobesök, och inget fel i det. Big Time Sahra en dam med klös.

I övrigt:

Mycket folk?

-Det totala besöksantalet för festivalens fyra dagar uppskattades till 775 000 personer!!!!

Stökigt festivalområde?

-Jag såg ett polisingripande, en kille cyklade och blev tillsagd av en biffig polis. Massvis av poliser och vakter höll koll på allt som hände. Festivalområdet var näst intill kliniskt rent, skräp plockades upp hela tiden. Bajamajorna städades hela tiden. En mogen och vettig publik med äkta musikintresserade gjorde det hela till en gigantisk musikfest. Svaret är alltså NEJ!!!

Mycket öl?

-Ja, försäljningen skulle rädda nog Spendrups årsomsättning för flera år framåt. Öl och drinkar av många olika sorter såldes på flera ställen. Grillade revbensspjäll och annan typisk amerikanskfestivalmat fanns att köpa på många ställen. Men som sagt ingen fylla!

Chicago Blues Festival 2006?

Troligtvis!!!